

DE TE FABULA NARRATUR

Anarchista-kommunista Kiadó

Adalékok Lollardok és Lázadók történelmi háttéréhez

OSZTÁLYHARCOS MESÉK RÉKA MANÓNAK

„ Az osztályok nélküli társadalom barátairól „

Osztályharcos krónikák az osztálytörténelem vérbe s önfeledtségbe áztatott arcai , látható s láthatatlan tekintetei , ragyogó szempárjai , , sebek, fájdalmak, álmok ,mitoszok, utópiák, vágyak, írásos és elbeszélte kultúra láttelelei , tárgyi és eszmei emlékek, sikolyok bánatai és örömtáncok , a kollektív emlékezett (mitológia s mese ,monda és legenda az osztály emlékezet léghajóin s viharhadár szárnyain repitenek bennünket elődeinkhez, azokhoz akik harcoltak a tulajdon társadalma ellen. Felforgató tevékenységük a harcoló , cselekvő osztályoknak mindig is meghatározó volt . Erőt , ihletet, lendületet , élni vágyódást , fantáziát nyújtott és nem osztálybékét , beletörődést , elfogadást , hanem soha meg nem elégedést , megtermékenyítő megújulást . A történelem mozdulatlanságának, változatlanságának ,befejezettségének manipulációját , mitoszát legyűrve , folyamatos nyughatatlan keresésünkkel (Jonh Ball a Se Úr, Se Szolga nélküli horizontot álmodja , A. Bogdanov kommunista forradalma a Marson honol....a kommunista mozgalom a konkrét kommunizmust manifesztálja) mai látásmódunkkal , állandó vándorlásunk okán a múlt is gyarapszik , hiszen a történelmet az „ állandó jelenből nézzük „ jelen tudásunkból formálunk , értelmezünk és újraértelmezünk, analizálunk s feltárunk. Nem állunk egy helyben a történelem nem statikus, az osztálytársadalomhoz ragaszkodó rendőrei halottak (Adornot parafrázálva) de nem tudják . A tegnapiok árny és fényjátékait, a jelenidőből értékeljük , állandó mozgásban vagyunk már a halottnak látszó események sem halottak , hiszen ismereteinkkel , bővülő tudás és tapasztalati anyagunkkal a múltat is formáljuk , alakítjuk átadva az „ aranyágot „ nektek drága Manócska és társai .

William Morris: Középkori társadalom

Most pedig foglalkoznunk kell a középkori társadalommal, ami az ősközösségi eszmék, a római individualizmus és a bürokrácia összeolvadásán alapult. A legteljesebb, és mondhatni legjobb iskolapéldája a középkori Német-római Birodalomban található, ennek némileg módosított formáját láthatjuk más országokban, így Franciaországban, ahol a különböző hatalmasságok, mint pl. Burgundia hercege, elméletileg függetlenek voltak a királytól, gyakorlatilag legtöbb esetben legalább olyan erősek is. Ezzel ellentétben, Angliában a monarchia túlsúlyba került a nagybárokkal szemben, és a bürokrácia egy olyan formája jött létre, amely összeütközésbe került a feudális rendszer egész működésével.

A feudális rendszer alapja egy szakadatlan szolgálat-lánc létezése a jobbágytól az uralkodóig, és egy védelem-lánc az uralkodótól a jobbágyig; nem ismer el abszolút tulajdont a föld felett; Isten a Föld egyetlen tulajdonosa, az uralkodó és a királyai az ő földi helytartói, akik megosztják a hatalmukat a feudális vazallusaikkal, azok pedig a sajátjaikkal és így tovább a jobbágyig, a munkásig, akin az egész hierarchia nyugszik. Neki nincsenek jogai urával kapcsolatban, kivéve az uradalmon - amin él és dolgozik - kívüli többi úrtól való védelmet. Számára az ő ura volt Isten akarátának és oltalmának megtestesülése, amit minden ember elismert és elvárt.

Világos tehát, hogy ez a rendszer bizonyos fajta vallásos eszmékkel volt átítatva; ennek megfelelően azt találjuk, hogy a középkornak megvolt a saját külön vallása, amely abból a korai kereszténységből fejlődött ki, ami egyike volt azoknak az erőknek, melyek a Római Birodalom bukását előidéztek. Ameddig a Római Birodalom szét nem hullott, a kereszténység tisztán individualisztikus volt; minden embernek elrendelte, hogy tegyen meg mindent a saját jövőbeli másvilági üdvözüléséért, és nem volt parancsolata ennek a világnak a kormányzására, kivéve az "eredendő hatalmaknak" való engedelmisséget világi ügyekben - annak érdekében, hogy elkerüljék azokat a problémákat és bonyodalmakat, amelyek eltéríthetik az ember figyelmét Isten királyságáról.

Azonban a középkori kereszténységben - habár a másvilági tökéletesség érdekében való személyes önfeláldozás eszméje még létezett - háttérben maradt, és szinte ki is aludt az

egyház eszméjének megjelenésével, ami nem pusztán kapocsként működött a földi és mennyei királyság között, hanem mondhatni elhozta a mennyei királyságot a földre, azáltal, hogy szellemével eltöltötte a világi hatalmat, amit saját hatalmának másik megjelenési formájaként ismert el. Így tehát a világi és a szellemi hatalmak harcai, melyek a középkor történetének nagy részét formálják, nem a két eszmeiség szembenállásának eredményei, hanem abból a tendenciából fakadtak, hogy a társadalom nagy szervezetének egyik oldala elnyeli a másikat anélkül, hogy elvetné annak eszmeiségét. Röviden tehát az egyház inkább volt politikus és társadalmi, mint vallásos, másrészt az állam legalább annyira volt vallásos, mint politikus és társadalmi.

Ilyen volt akkoriban a középkori társadalom eszmeisége; de eltekintve az emberi élet és a gondolkodás bármiféle elnyomásától - ami ebben benne rejtett – az eszme gyakorlata volt felelős számos jogtalansáért; nagyrészt ennek tulajdonítható az akkori szembetűnő fejtelenség és sok szenvedés. Ezek a jogtalanságok újfent a társadalom elleni szinte folyamatos lázadás formájában jelentkező ellenállással találták magukat szemben. Példaként említhetjük Közép-Európa szervezett vagabond mozgalmát, a Jacquerie-t Franciaországban, és Angliában azt, amit az erdőlakók állandó lázadásának nevezhetünk, amely olyan nyomot hagyott az emberek emlékezetében, hogy ez szülte meg a misztikus hősről ismert népi eposzt, a Robin Hoodot. A hatalommal szembeni ellenállás és a “tulajdon jogainak” semmibevétele a fő eszméi ennek a nyers, de mégis nagyszerű költeménynek.

A korszak elnyomása ellen kitörő ezen rendellenes tiltakozások mellett volt egy másik tényező a középkor társadalmának módosulásában – a céhek, amelyek erőszakkal betörték a rendszerbe, és amelyeket elfogadtak, mint annak normális részét.

A törzsek primitív kommunizmusának maradványaival együtt járó eszmék, egyrészt felszívódtak a feudális rendszerbe és részévé váltak annak, másrészt viszont kölcsönös védelemre és segítségre szolgáló szövetségeket hoztak létre, amelyek először csupán egyfajta segítő társaságok voltak, amelyek megfeleltek a kor eszméinek. Ezeket követték a kereskedelem védelmére létrejött szövetségek, amiket céh-kereskedői testületnek hívtak. Ezekből a fejlődés két irányban folyt tovább: a szövetségek részben átalakultak a szabad királyi városok szövetségévé, amelyeket egyéb fejlemények folytán már korábban elkezdtek

megalakítani (sic), és részben kézműves céhekké, illetve a kézműves ipar védelmére és szabályozására született szervezetekké – utóbbi a céh-kereskedői testületek radikális átalakulásának volt az eredménye, ami nem volt mentes a kemény harcoktól, sőt gyakran valódi és nagyon kegyetlen háború kísérte. Ezen kézműves céhek utolsó maradványai kimutathatók a londoni városi vállalatok nevei között.

Meg kell jegyezni, hogy a szövetezésre való ezen hajlammal kezdetben keményen szembeszegültek mind az egyházi, mind az állami hatalmasságok, különösen azokban az államokban, amelyek korábban nagyobb mértékben a Római Birodalom befolyása alatt álltak. Hosszútávon azonban nem lehetett neki ellenállni, és végül mind a céheket, mind a szabad királyi városokat - melyeket felszabadított munkájuk hozott létre vagy fejlesztett – támogatták (valamint borsos árat fiztettek velük) a bürokratikus királyok, hogy egyensúlyt teremtsenek a hatalmas földesurakkal és az egyházzal szemben.

A középkori élet ipari viszonyainak egy része ekképpen teljesen megváltozott. A középkorban korábban a jobbágy nem csak a földet művelte, de a kézművességet is maga gyakorolta, ami ekkorra teljesen a céhek kezébe került. Meg kell jegyezni azt is, hogy fénykorukban nem voltak mesterlegények ezekben a céhekben; egy műhelyt egyszerűen a mester vezetett a tanoncaival, akik, ha tanulóidejük lejárt, egyenjogú tagjává váltak a céhnek. A mai értelemben vett mesterség ismeretlen volt akkoriban.

1350 körülre a kézműves céhek teljesen kifejlődtek és uralkodóvá váltak, erre az időszakra lehetne tenni a középkor első szakaszának végét.

A jobbágyság általában ekkorra kezdte megadni magát annak a változásnak, amit a

céhek és a szabad királyi városok indítottak el. A földeken dolgozó jobbágyok részben a városokba áramlottak és a céhek tagjai lettek, részlegesen szabad emberekké váltak, annak ellenére, hogy azok, akiket kötött az úrbér, a földeken maradtak – ezeket örökbérlőnek is nevezhetnénk. Ezt a jobbágyság felbomlásának irányába való mozgást jelzi az angol parasztháború, amit Watt Tyler és John Ball vezetett Kentben, John Litster (kelmefestő) Kelet-Angliában, amely az

egyesült szabad kisbirtokosok, a felszabadított és még fel nem szabadult jobbágyok válasza volt a nemesség azon kísérletére, hogy megakadályozza ezt a mozgást.

Azonban a kézműves céhek kifejlődése, illetve a felszabadult jobbágyok városokba özönlése előkészítette az ipar további átalakulását: a középkor második szakaszában feltűnik a céhbeli mesterlegény, vagy más néven szabad munkás. A céhmesteren és tanoncain kívül a műhelyben ott találjuk ezeket a “szabad

munkásokat” – ők nem rendelkeztek kiváltságokkal, azonban alá voltak rendelve céheknek, és arra kényszerültek, hogy belépjenek abba. A céhesek ekkorra kiváltságossá kezdtek válni, és velük alapozódott meg a jelenlegi polgári osztály, melynek fejlődése innen indulva jutott el kialakulásának másik területéig, a

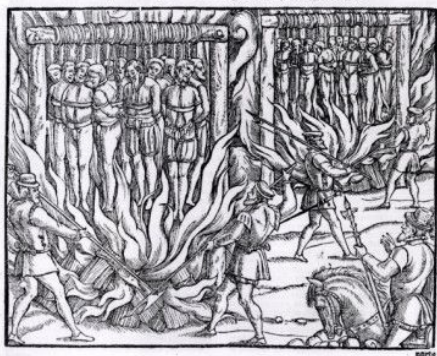
The Canterbury Tales.

kereskedelemig, ami ekkortól kezdett szemmel láthatóvá válni. 1453-ban Konstantinápolyt elfoglalták a törökök, megindult a nyomtatás elterjedése, görög írásos emlékeket fedeztek fel és tanulmányoztak. Feltámadt a vágy a középkori egyház babonáin és furcsaságain, a népi hagyományok jelentősen elferdült és félig megértett maradványain kívüli új, vagy hiteles ismeretekre, és ezzel minden készen állt a középkori társadalomnak a modern vagy kereskedelmi társadalommá való átalakulásához.

Wycliff és a lollardok

John Wycliff túl élte a felkelést, nem csak a vak szerencse műveként, igaz nem is fenyegette fizikai megsemmisítés, felnégyelés, megégetés. Oxfordi egyetemi tanár,

The picture of the hanging and burning of divers persons counted for Lollards, in the fifth yeere of the raigne of king Henry the fifth.

kitalálás, a papi nőtlenség káros és erkölcstelen (de ezért mértékletességet hirdet életörömök

teológus s jámbor lélek, aki a főnemesekegyeit kereste, ámbátor reformer révén merészen bírálta az egyház „el anyagiasodásának”, törekvéseit. Úgy tartotta hogy az állam tartsa el az egyházat, az igazi pápa nem más mint maga Krisztus, minden predesztinált papnak számít, a hit egyedüli forrása a Biblia, átlényegülés (oltárszentség nincs). A gyónás

helyett „józan evangéliumi életet „) Nem az isten rendelése, hogy a pápák világa hatalommal rendelkezzenek, az egyház visszaél hatalmával, mindezen kijelentései még tetszettek is az angliai uralkodó osztályoknak hiszen a világiak csorbitani akarták a pápa hatalmát, később a pápa öszentsége eretneknek ítélte Wyclif tizenkilenc tételét Wycliff ép bölgyrel megúszta a kritikákat ,hiszen nem volt ő forradalmár semmilyen értelemben sem, bár vidéki birtokára visszahúzódva egyre mélyebb vizekre evezik, elveti az égi közvetítőket, az egyetlen hiteles kinyilatkoztató alapra támaszkodik ,a Bibliára amelynek angol nyelvű fordításába kezd. Az egyház nyilván nem nézte ezt jó szemmel , hiszen eltűnt a közvetítő az egyszerű jámbor fohászokó lélek is forgathatja immáron a könyvek könyvét és ütköztetheti valóságával . Összevetheti élményeit azzal amit mondanak és amit az irás sugall neki . A pápa nem más mint Antikrisztus így szól,, intelme akinek elgondolásában alapvető szerepet játszott az elnyomottak megismertetése az igaz hittel. Minthogy pedig a hierarchia gonosszá vált , a világnak az evangéliumi kereszténység szellemében való megreformálásához újfajta papokra, szegény papokra van szüksége , olyanokra akiket teljesen eltölt az apostolok követésének gondolata ,jámbor alázatosságban élnek ,Isten szavát tartják tartják a legfőbb tekintélynek , s ezt hirdetik a szegények között ,, S valóban, ebben az időben Anglia falvaiban, városaiban felbukkannak a szegény papok . Durva vörös posztóból készült csuhában, mezítláb, vándorbottal kezükben prédikálnak a szegényeknek és kizsákmányoltaknak , a lelkek , az egyház, az egész világ megújulásáról. Lehetséges, hogy ezek a vándorprédikátorok nem mind Wyclif szavai nyomán indultak útnak. Ilyesfajta jelenséget már korábban is megfigyeltek - más országokban. Az Angliával szoros gazdasági kapcsolatban álló Flandriában már évszázadok óta működtek a begardok és beginák közösségei. Ezek közül egyes csoportok letelepülten, szerzetesek, apácák ~módjára éltek, az egyház engedelmes hiveiként. Mások azonban eretnek tanok híveivé szegődtek, megtagadták az engedelmességet az egyháznak, sőt egy részük vándoréletre adta magát, s mindenfelé elhintette az elnyomottak között az egyház- és feudalizmusellenes nézeteket . Ezeket az eretnek begárdokat folyamatos imádkozásuk miatt lollardoknak (a lollen csendesen énekelni szóból) nevezték el. Ezek a vándorprédikátorok „bejárták Angliát s mindenütt tanítottak, prédikáltak, erdőkben ,kunyhókban, tereken és piacokon . Messze felülmúlták radikalizmusban ihletőjüket és egyenesen a magántulajdon , a hatalom ellen lázítottak . Wyclif nem is helyeselte a felkelést , elítélte azt , miközben a lollardokat országszerte üldözték ,sőt 1400 –tól törvénybe iktatván máglyahalálra ítélték a vándorprédikátorokat és követőiket . A történet rafinériája ,hogy

1428-ban mégiscsak kihantolták ,megégették és egy folyóba szórták Wycliff hamuvá égetett maradványait. (Kulcsár Zsuzsanna : Eretnek mozgalmak művének felhasználásával Bp. 1965)

William Morris :

Forradalmi naptár: Wat Tyler

1888

Wat Tyler – , azaz Walter, tetőfedő vagy zsúpfedél-készítő, a kenti Dartford helység mesterembere volt, és a nagy parasztlázadás vezetője lett, mely Angliában II. Richárd uralkodásának 1381 első éveiben zajlott le, és amely sokkal nagyobb veszedelmet jelentett a kor zsarnoksága számára, mint azt általában feltételezik. Kelet-Anglia északi részéből terjedt el Essex- és Kent-szerte, és a déli part mentén Exeterig. A krónikák beszámolóit szerint Wat Tyler saját lázadásának közvetlen kiváltó oka egy tisztartóval szembeni ellenállása volt, aki – a nagyon népszerűtlen Kormány által akkor kivetett fejadót (poll-tax) követelve – brutálisan bánt Tyler fiatal lányával, és ezért Tyler megölte őt fejszéjével, mellyel a léceket szokta hasogatni. De a lázadásnak, melynek a hősies tetőfedő a vezetője volt, sokkal mélyebbre nyúltak a gyökerei, mint egy pusztá adóval szembeni ellenállásig. Tiltakozás volt a földesuraknak a jobbágyságot megszüntető szükségyszerű mozgalommal szembeni reakciója ellen; a jobbágyok fokozatosan bérlőkké váltak, és számos nem-szabad földet birtokoltak szabad emberek; és ezek a földesurak megpróbálták jobbágysorba kényszeríteni őket azon az alapon, hogy földjeik jobbágyi földek, ezért nekik jobbágyoknak kell lenniük. Wat Tyler és a kenti bandák 1381 június 11-én Blackheathnál gyűltek össze, és a következő napon onnét Londonba vonultak, ahol a nép rokonszenvezett velük és nem ütköztek ellenállásba. Az Udvar rémületbe ejtette a Towerban tett látogatásuk, és a király London elhagyására készült; útja közben zajlott le az a nevezetes jelenet Smithfieldben, melynek során Wat Tylert aljas módon meggyilkolták, miközben a Nép Ügyét „körültekintően „ képviselte. A király megígért a felbőszült embereknek mindent, amit csak követeltek, és így felbomlasztotta gyűlésüket, és magától értetődik, hogy utólag tehetetlen és szétszórt népe soraiban végrehajtott tömeges

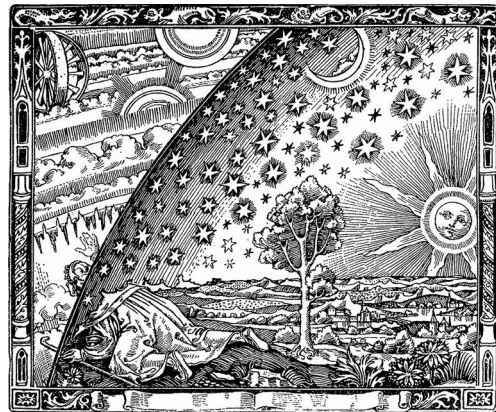
Fig. 11.—Costume of a Peasant, Fifteenth Century, from a Miniature of "La Danse Macabre," Manuscript 7110 of the National Library of Paris.

gyilkosságokkal váltotta be ígését. Mindazonáltal, bár a lázadást leverték, az önnön halála előtt elérte, amire irányult: elpusztította a reakciót, és a jobbágyság megszüntetése Angliában egyre gyorsabban és gyorsabban folytatódott.

Frosissart a flandriai tintanyaló , az uralkodó osztályok krónikása így ír John Ball barátunkról :

Kent grófságban egy bolond pap , John Ball nevü, akit abszurd prédikálása miatt háromszor zártak börtönbe.... Maga köré szokta gyűjteni a tömeget a piactéren és szónoklatót intézet hozzájuk . Ilyen alkalmakkor így szólt :

„Jó barátaim, Angliában csak akkor fordulnak jóra a dolgok, ha minden köztulajdonná válik, ha nem lesznek többé sem hűbéresek, sem lordok; ha a lordok nem lesznek nagyobb urak, mint mi. Mily rosszul bánnak velünk! Miért tartanak bennünket szolgaságban? Nem ugyanazoktól a szülőktől, Ádámtól és Évától származunk-e valamennyien? Milyen okot tudnak felhozni, mire tudnak hivatkozni annál az állításuknál, hogy fölöttünk állnak? Bársonyba, drága kelmébe öltöznek, amelyeket hermelin és más prémek díszítenek, míg mi nyomorúságos öltözetet hordunk. Bort, fűszereket és finom kenyeret fogyasztanak, míg nekünk, csupán rozsunk és szalmahulladékunk van, s csak vizet ihatunk. Ők kellemes lakóhelyeken és birtokokon élnek, míg nekünk mezei munkánk közben dacolnunk kell a széllel és esővel, pedig mi munkáinkból ered az ő pompájuk. Szolgáknak neveznek minket, s megvernek, ha nem végezzük el szolgálatunkat, s nincsen királyunk, akinek elpanaszolhatnánk bajunkat, s aki hajlandó lenne meghallgatni minket.”

A PARASZTOK DALA (WHEN ADAM DALVED AND EVE SPAN)

Amikor Ádám túrt és Éva gyúrt

- Urunk segélj! -

Ki látott akkor nemes úrt

- Urunk segélj!-

Refr.:

Kereszt a címerünk,

az a pogány aki nincs velünk.

Ha majd a nemes is arat

- Urunk segélj! -

akkor lesz a paraszt szabad

- Urunk segélj! -

Ha majd az apát fog kapát

- Urunk segélj! -

akkor kap tőlünk parolát

- Urunk segélj! -

Ha majd a püspök kéreget

- Urunk segélj! -

akkor élünk szent életet

- Urunk segélj! -

Egyenes út vezetett az 1381 -es felkeléshez !

A forradalmi dal eredete

A történelem első ránk maradt forradalmi dalaként számontartott The Cutty Wren a hagyomány szerint az 1381-es angliai Wat Tyler-féle parasztfelkelés idején született. A szimbolikusan fölnagyított vadászsákmány és közös mágikus elfogyasztása még totemisztikus rítusból eredhetett; de a középkori parasztfelkelésben a nagy ökörszem - a folklór szimbolikájában: kényúr - már a feudális földtulajdon szimbólumává vált, amelynek fölosztása a parasztmozgalmak egyik célkitűzése volt. A szimbólum titokban tovább adott jelszóvá lett: a kurta ökörszemet el kell ejteni, kell vágni, meg kell főzni, végül a felosztott zsákmányt egy szálig a szegényeknek adni." Maróthy János: Zene és polgár, zene és proletár (részletek)

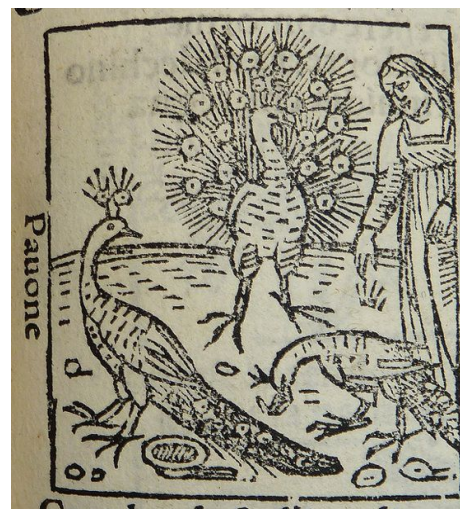

föl

The Cutty Wren (A kis ökörszem)

középkori angol népdal

*Ó, merre visz utatok
Kérdezte Kétmérföldes Mill
Ó, tőlünk meg nem tudod
Felelte Percy, a Rövid
Megyünk, az erdő hív
Vörösorrú John így szólt*

*Ó, mit terveztek ott
Kérdezte Kétmérföldes Mill
Ó, tőlünk meg nem tudod
Felelte Percy, a Rövid,
Gyerünk, az Ökörszemet ölik
Vörösorrú John így szólt*

*És felosztani majd hogy fogod
Kérdezte Kétmérföldes Mill
Ó, tőlünk meg nem tudod
Felelte Percy, a Rövid
Majd késsel és villával
Vörösorrú John így szólt*

*És a combja kié lesz
Kérdezte Kétmérföldes Mill
Ó, tőlünk meg nem tudod
Felelte Percy, a Rövid
A szegényeknek adjuk mind
Vörösorrú John így szólt.*

A kiadványunkhoz zenei Cd-mellékletként The Cutty Wren (A kis ökörszem) dal 26 féle feldolgozását adjuk közre, különféle zenei stílusban domináns mindvégig a középkori népdal stílus marad finoman ötvöződve a mozgalmi dal lendületével. Egy magyar nyelvű feldolgozást is közlünk (Orfeo együttessel) amelynek némileg más a szövegvariánsa, ezért azt is leközöljük.

A Kicsi Mókus (The Cutty Wren)

középkori angol népdal

Ó, mondd meg hova mentek? Szól Moulderhez Milder,

Nem mondjuk meg néked, feleli a Kovács;

Az erdőbe tartunk, szól Vörösorrú János.

Az erdőbe tartunk, Vörösorrú szól így.

Mit fogtok csinálni? Szól Moulderhez Milder,

Nem mondjuk meg néked, feleli a Kovács;

Kicsi mókusra vadászunk, szól Vörösorrú János.

Kicsi mókusra vadászunk, Vörösorrú szól így.

Hogy fogtok rá löni? Szól Moulderhez Milder,

Nem mondjuk meg néked, feleli a Kovács;

Nagy nyilak vannak nálunk, szól Vörösorrú János.

Nagy nyilak vannak nálunk, Vörösorrú szól így.

És mit tesztek véle? Szól Moulderhez Milder,

Nem mondjuk meg néked, feleli a Kovács;

Baltákkal megnyúzzuk, szól Vörösorrú János.

Baltákkal megnyúzzuk, Vörösorrú szól így.

Mit csináltak a hússal? Szól Moulderhez Milder

Nem mondjuk meg néked, feleli a Kovács;

Nagy üstökbe hányjuk, szól Vörösorrú János.

Nagy üstökben főzzük, Vörösorrú szól így.

Ki fog enni belőle? Szól Moulderhez Milder

Nem mondjuk meg néked, feleli a Kovács;

Megkapják a szegények, szól Vörösorrú János.

Jóllaknak a szegények, Vörösorrú szól így.

„Minden folyik, ám a folyó minden alkalommal más forrásból ered .A tájakról, melyeken keresztülfolyt, anyagokat visz magával, a vizét ezek még sokáig színezik.

Ugyanígy, az új formában benne rejlenek egy régebbi maradványai, a Ma és a Tegnap között nincsen feltétlen választóvonal. Nincs teljesen új munka, s a legkevésbé sincs forradalmiként; csak világosabban viszik tovább, sikerre vezetik a régít. A régebbi utakat és formákat nem lehet büntetlenül elhanyagolni, ezt már láthattuk. Főként az álmoknak, a legéberebbeknek is van előtörténetük, s ezt magukkal is hordozzák. Az elmaradott rétegeknél különösen erősek és gyakran dohosak ezek a maradványok, de a forradalmi osztály is tiszteli és hallja is még elődeit. A régi formák részben, helyesen alkalmazva, segítenek létrehozni az Újat ,,

(Ernst Bloch)

Adalékok

Walter Crane (1845-1915) William Morris barátja-elvtársa , a korabeli angliai munkásmozgalom becses alakja, Szabó Ervin is ír róla Hol az igazság kötetben , a kiadványunk borítója Edward Burn – Jones műve aki úgyszintén Morris baráti környezetéhez tartozott .

John Ball nem szimbolikus alak de azzá vált , igazi osztályharcos forradalmár , az ő személyét , forradalmi radikalizmusát és korát örökíti meg „nagyivü látomásában „ William Morris (A dream of John Ball művében) <https://www.marxists.org/archive/morris/works/1886/johnball/chapters/index.htm>) aki gyakorta kirándult a középkori osztályharcok vidékeire s írásaival eme kiadvány kereteit adja.

Robin Hood barátunkról , nem fogunk beszélni , tegnap megtettük , ennek alapján állításunk visszatükröződését látjuk e kiadványban is ,hogy a forradalom, felkelés ,lázas , kollektív kisajátítás történelmi valósága ill. a „népi kultúra „ lázadó meséi , legendái, allegóriái, szimbolumai egységes egészként kell , hogy szembe álljanak az osztálytársadalommal. (Robin Hood Montázsok)

http://gondolkodo.mypressonline.com/elemek/fabula/robin_hood.pdf)

Cutty Wren (A kis ökörszem) mozgalmi dal előadói a cédén : Beltane Bush – Chumbawamba – ismeretlen énekes- ismeretlen énekes- Ian Sylvia- The Camarthen Cutty Wren – Asterix-Obelix by Scarlet Town- ismeretlen előadó- Ian Campell - Ian Campell folk group- Mawkin Causley –Ophiucus-Orfeó(A kicsi mókus) –Phil Minton – Robin Dransfield- The Bitter Withey – Danh the Bard-Voices in Cammon –Ryston Wood -ismeretlen előadó-ismeretlen előadó-Strangleiben – Roger G.Possley- The Lords Of Tyhme-Cutty Wren at The Global Nelson- Cutty Wren.Mov.

A kiadvány szerzői a középkori lázadó poétát William Langlandot (született 1332 körül , meghalt ha meghalt egyáltalán 1386 körül) megidézik , akinek magyarul is megjelent néhány részlete elefántnyi vers ciklusából a Paraszt Péterből . Már maga az a tény hogy , egy paraszt egy szántóvető a mű főszereplője sem mindennapos világlátásra vall ... mesélik úton-útfélén a költő sem grófot, sem nemest nem üdvözölt az utcán . Örültek tartották kortársai .)

gondolkodo.mypressonline.com/ DE TE FABULA NARRATUR

e-mail:

gondolkodo@citromail.com

[https://www.facebook.com/pages/De-Te-Fabula-](https://www.facebook.com/pages/De-Te-Fabula-Narratur/1483993705192836?fref=ts)

[Narratur/1483993705192836?fref=ts](https://www.facebook.com/pages/De-Te-Fabula-Narratur/1483993705192836?fref=ts)